

5) авіаційний персонал суб'єкта господарювання повинен відповідати кваліфікаційним вимогам за професійною ознакою, станом здоров'я та мати належним чином оформлені свідоцтва згідно з авіаційними правилами України;

6) суб'єкт господарювання повинен оформлювати трудові відносини з найманими працівниками шляхом укладення трудових договорів відповідно до Кодексу законів про працю України.

Видача, звуження, розширення провадження виду господарської діяльності, анулювання ліцензії за заявою на право провадження господарської діяльності з перевезення небезпечних вантажів повітряним транспортом відносяться до адміністративних послуг, які надаються Державіаслужбою.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січ. 2003 р. № 436-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

2. Повітряний кодекс України від 19 трав. 2011 р. № 3393-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3393-17>

3. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України від 2 бер. 2015 р. № 222-VIII. URL: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/222-19>

4. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів повітряним транспортом: постанова Кабінету міністрів України від 10 бер. 2017 р. № 134. URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/134-2017-%D0%BF>

УДК 347.82:351.814.2(477)(043.2)

Сюмак В.Є., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Похиленко І.С., к.ю.н., доцент

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АВІАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Одним із ключових напрямків розвитку транспортного сектору для України є розвиток цивільної авіації. Насамперед, це пов'язано з тим, що територія України є сполучною ланкою на євразійських шляхах, що вигідно з'єднує Східну та Західну Європу, балтійський та прикаспійський регіони. Через таке вигідне географічне розташування авіаційний транспорт є якнайважливішою ланкою єдиної транспортної системи.

Авіаційна діяльність підвищує інвестиційну привабливість країни, розширює можливості для діяльності на території України міжнародних компаній, сприяє розвитку туристичної діяльності та міжнародній торгівлі, оскільки забезпечує надзвичайно швидку доставку цінних та швидкопсувних товарів до місця призначення [3, с. 15].

Задля того, щоб досягти ефективного функціонування транспортної системи, необхідно удосконалити механізми державного регулювання авіаційної галузі, а саме – нормативно-правової бази авіаційного законодавства. У законодавстві, яке регулює відносини у сфері функціонування авіаційного транспорту та його безпеки, існують певні зони невизначеності, наслідком чого є неспроможність повною мірою регулювати діяльність авіаційної галузі в сучасних економічних умовах.

Через те, що ринок міжнародних перевезень розвивається за умов впливу всесвітніх процесів глобалізації та лібералізації, перед Україною стоїть задача орієнтувати своє законодавство на сучасні стандарти міжнародного повітряного права. Держава здатна безпосередньо впливати на створення конкурентоздатності середовища на ринку авіаційних перевезень та на рівень безпеки в авіації.

Враховуючи, що транспортна авіаційна галузь України є невід'ємною складовою світової авіаційної транспортної системи, здатність національних авіаційних компаній конкурувати з іноземними авіакомпаніями є основною передумовою створення потужної національної авіаційної галузі. Державного підходу потребує розвиток аеропортів та провайдера аеронавігаційних послуг країни. У цій ситуації роль держави полягає не тільки у створенні необхідних інституційних передумов для визначення потенційно конкурентоспроможних авіа підприємств, але і в наданні їм цілеспрямованої допомоги з метою більш повного втілення їхніх переваг на внутрішньому та світовому ринках [1].

Безумовно, створити умови для розвитку продуктивних відносин в авіаційній сфері неможливо без послідовної та дієвої системи нормативно-правових актів. Нажаль нормативно-правові акти, що регулюють відносини в цивільній авіації не складають єдиної узгодженої правової системи. Основою державного регулювання діяльності цивільної авіації України є нормативно-правова база, яка складається з Конституції України, Повітряного кодексу України, Закону України «Про державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації», указів Президента України, постанов та розпоряджень Кабінету Міністрів України, наказів Міністерства

транспорту, Укравіатрансу, Укравіації, Державіаслужби України та міжнародних договорів, ратифікованих Верховною Радою України. Наявний масив норм національного авіаційного права потребує, крім впорядкування, ще і вдосконалення, усунення протиріч та заповнення прогалів у правовому регулюванні.

При створенні національної нормативно-правової бази авіаційної галузі необхідно приділяти увагу питанню співвідношення права і економіки, адже економіка впливає на право безпосередньо та опосередкованим шляхом, а саме: через державу, політику, правосвідомість та інше. В умовах трансформації економічної системи в цілому, зокрема в авіаційній галузі, право може виступати як певний стимулятор розвитку цивілізованих економічних відносин. Право не може насаджувати ринкові відносини, але може сприяти їх розвитку [1].

Враховуючи вищесказане твердження, ми вважаємо, що важливо максимально зменшити кількість бланкетних (відсилкових) норми до інших законодавчих та нормативно-правових актів, що наявні в Повітряному кодексі України, адже вони суттєво ускладнюють його реалізацію. Крім цього, передача регулювання багатьох питань на підзаконний рівень може негативно позначитися на забезпеченні прав громадян та юридичних осіб.

Отже, до вирішення питань вдосконалення авіаційного законодавства України необхідно підходити комплексно. Здійснювати це потрібно шляхом подальшого приєднання держави до багатосторонніх та двосторонніх угод щодо розвитку міжнародного повітряного сполучення, а також у ході підготовки відповідних нормативних актів. Слід приділяти більше уваги дослідженням науковців у галузі повітряного права, адже це допоможе усунути недосконалість як чинних нормативно-правових актів, так і таких, що знаходяться на стадії розробки.

Література

1. Бугайко Д.О. Фактори виникнення комерційних та економічних ризиків українських перевізників в умовах глобалізації ринку авіатранспортних послуг. Проблеми підвищення ефективності інфраструктури: зб. наук. праць. Випуск 20. Київ: НАУ, 2008. С. 37-43.

2. Повітряний кодекс України від 19 трав. 2011 р. Голос України. 2011. № 110.

3. Похиленко І.С. Поняття авіаційної діяльності. Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». 2019. № 3. С. 15-19.